

The background features a soft watercolor wash on the left side, transitioning from light blue and green at the bottom to pale pink and yellow at the top. A thin, light grey vertical line runs down the center of the page, separating the watercolor area from the white space on the right.

2. kapitola

Škola

TICHO

No, a lek jsem ma pat jisti napala...
... pisele shtad maie jst na dety, to u ltim... COZE???

... to bude asi -29, ne?
Ten vyhled.

Ha Ha Ha Ha!

Naha ma jst
kobycky zabehat
dim o jst kam
dial, kam to zime. Haha

ja NECHAPU, proci maie
a aute by ubruay jako
kobercky. Fakt NE

maie mi
vyradala, ze to bricho
ma namam moud, ak
ja to ubradla a
kore

... tivat ja bych se maj dal
e, ma Lady Kameval ...
prijdeš ke
maie dnevka?

... ona dnevka vyradla
iplne jak Michael Jackson!

ja nemim cesty,
ja nemim napad sloh;
ja jsem rapomata, jak se pise.
jak se pise vobdivo.

... ja prijdeš
Nabudij, schvalne
bude rikal iplne h
jo?

Kam bys chlela
jst? ja
au do Bajlo.

ja si myslim, ja
iplne gromy. je to
360°

JAKE DELO?!

ja bych chlela doma ve
sklepa melco.

je a kobyce uideh
jednu vama se
maie a on
mi bude moud
kudy dle
cizni posuvane

NE!
NEE,
ja jsem
to ROZBILA!

maie
jak si chlela
kobyce iplne
koberce
lbtovi?

Vanova, Vanova
prichazeji!

150 let mile na skole
lenhle ampirmate
a ja ho
ROZBILA

lady lahaim
kradu konec.
Aa

TAM VZADU !!!

to NEZYLADAM
to žilá??

říčes mi, proč
něco na psaní?
... je sas nemám
propisku...

hous
říběl, tu si je
POLIKU. Normálně
kde z. mišy - a
k
ovading,

Chápeš, že mu v 1 ráno volal,
že je na středě galaxie,
ať pro něj přijede?
HAHAHA!

můj myšlenkový potulný pes
je asi Nero

fy, co to je
na stránce?

Ja' ti přijem na zápisky
i pastelky, propiska si
vzastlouso.
On je laboraj
dobrák od
kardi ♥
Myšliš že dneška
dostanem
povímánku?

Škola

Základka

„Jak můžeš tak ráda chodit do školy? Ty jsi blázen,“ kroutila nade mnou často hlavou máma.

Strašně ráda jsem chodila na základku. Ve škole mi to šlo. Měla jsem tam kamarády, a dokonce jsem byla i předsedkyní třídy. V páté třídě mi učitelky navrhly, že bych to měla jít zkusit na gympl. Že je mě prý na základce škoda. Já si ale postavila hlavu.

„Nikam nepůjdu.“

Jsem moc ráda, že jsem nešla. Myslím si, že prostředí, ve kterém jsem se pořád smála a měla tolik přátel, pro mě bylo mnohem důležitější.

Když mi bylo třináct, vůbec jsem nevěděla, že existuje něco jako „inkluze“ nebo „asistent pedagoga“. Prostě jsem chodila do školy, kde jsme byli každý nějaký. Chodilo se mnou do třídy třeba hodně romských dětí, byl tam s námi Péťa, který neslyšel a měl naslouchátka, ale zároveň i „normální“ děti. Normální v uvozovkách, protože si myslím, že normální jsme nebyli vůbec nikdo. A ty naše „odlišnosti“ byly někdy naopak velkými výhodami.

Možná jsem vás teď trochu zarazila. Asi si říkáte: „To zní nějak divně. Jak může být výhodou, když jste děti a lišíte se od ostatních dětí?“

Mám hezký příklad. Pamatuju si, jak jednou kluci po hodině češtiny nadávali na diktát. Měli jsme poměrně přísnou učitelku češtiny. Učila nás hodně věcí, které se už dneska tolik neprobírají, a už vůbec ne na základkách. Třeba přechodníky, etymologii různých slov a podobně. A byla hodně přísná, když jsme psali diktáty. Jeden kamarád po obzvláště nevydařeném diktátu řekl: „Mě ty diktáty fakt vůbec nebaví.“

„A to já mám zase dobrý,“ řekl na to Péťa. „Mě, když to nebaví, tak si normálně vypnu naslouchátka.“

On to fakt dělal. Pak na to ale přišli. Ovšem mezitím psal do diktátů hrozné nesmysly a vymlouval se na to, že neslyší. Přišlo mi to hrozné srandovní. I jemu. Takže byl pro nás vlastně frajer, takhle jsme si vypo-
mout, my bez naslouchátek, rozhodně nemohli.

Moje základka byla malá. Ve třídě nás bylo jen patnáct a s učiteli jsme měli velmi rodinné vztahy. Učila mě třeba učitelka, která byla třídní mého táty. Já ji milovala. Často mi o tátovi vyprávěla. Třeba jednou říkala, že můj táta ukradl nějaký vzácný kus uhlí, ale pak mu to bylo líto, tak ho zase přinesl zpátky do školy.

„To není pravda,“ říkal mi pak táta na rodinné oslavě. „Já jsem tam ukradl nějaké těžítko a pak mi prostě vypadlo z kapsy.“

Takže si asi dovedete představit, jak to u nás vypadalo.

Že jsem byla netradiční dítě, věděli všichni už v momentě, kdy jsem nastoupila do první třídy a uměla plynule číst a počítat. To by ještě šlo. Jenže mně se dařily i jiné věci, které už nebyly tak chvályhodné. Třeba se mi povedlo v pracovkách přilepit si sekundákem čelo k lavici. Nebo jsem byla asi půl hodiny po škole, protože jsem si nedokázala přivázat k lavici na mašli pytlík s výtvarnými potřebami. Jednou jsem se zavázala do tepláků na tělocvik tak moc, že mě z nich holky na záchodě musely vystříhat. Fakt, nužkami. Dokonce i na tužce jsem měla hodně dlouho takový ten plastový trianql ke cvičení správného úchopu. Protože jsem ji nedržela správně. Myslím, že mi ho pak po roce vzali, protože zkrátka a jednoduše nevěděli, co se mnou dál. Dodnes držím tužku blbě.

Nejspíš si tedy už dovedete představit, že mi tělocvik moc nešel. Ani pracovky. Ale mým úplně největším problémem bylo respektovat autority.

Ať mě ve třídě posadili vedle kohokoliv, neustále jsem do něj hučela a hučela. Bavila jsem se s každým. Pořád jsem vyrušovala a po všem jsem kreslila. Měla jsem počmárané celé pouzdro, rozdrápané gummy, ryla jsem si kružítkem do lavice.

„Natalie, já už ti žádné pouzdro nekoupím, vždyť ty to zase zničíš. Je toho pro tebe škoda,“ vzdychala pořád máma. Stejně mi každé září koupila nové pouzdro. A já ho vždycky zničila. Nedokázala jsem se udržet, i když jsem věděla, že je drahé. Potřebovala jsem se nějak stimulovat, s něčím si hrát, sahat na různé textury. Pak mi to bylo líto. V katastrofálním stavu byly všechny mé sešity, učebnice, pomůcky. Konec a začátek školního roku byly pro mě finančně velmi nákladné. Naštěstí mi máma dávala kapesné na svačtinu, takže jsem to většinou „zatăhla“ z něj. Když jsem byla starší, trochu jsem se za to styděla a často jsem ani neříkala doma, co všechno jsem musela platit.

Ve škole mě pořád přesazovali. S každým jsem se bavila. Do každého jsem pořád hučela a hučela. Když mě posadili k někomu novému, vnímala jsem to jako skvělou příležitost se s někým spřátelit.

Jednou mě učitelka posadila vedle spolužáka, co měl ve škole velké problémy. Říkala, že na něj budu mít dobrý vliv, že mi jde učení. Skončilo to tak, že jsme si půjčili přehrávač, empétrójku, pustili si ji nahlas a společně tančili v uličkách během hodin matematiky velmi rychlý tanec na „Cotton Eye Joe“. Taky jsme vyráběli co nejsostikovanější plivátka. A zasadili jsme k fikusu ve třídě další rostliny, které jsme zalévali minerálkou. A ony rostly! No, pak už jsem nemohla sedět ani s ním.

I přes všechny patálie jsem stejně měla vždycky samé jedničky. Někteří učitelé byli ze mě hodně zoufalí. Jiní to brali s humorem. Ty jsem měla nejradši. Nejlepší na tom všem bylo, že jsem nebyla jediná „premiantka“ třídy s trochu problémovým chováním. Byly jsme dvě.

Dnes, když s mou kamarádkou Radkou na tyto chvíle vzpomínáme, hrozně se smějeme a říkáme si, že to s námi neměli ve škole vůbec lehké.

Na svůj blog jsem dokonce sepsala dva články s názvem „Moje zlatá léta“, která vám asi lépe přiblíží, jak jsme s Radkou ve škole vyváděly. Pro potřeby knihy tady články sloučím a vyberu z nich to nejlepší.

Moje zlatá léta

(...) Jednou nás s Radkou poslala naše učitelka chemie na chodbu. Že už máme práci hotovou, tak ať předěláme nějak hezky nástěnku, kterou tam máme.

Balancujeme na kamenné podlaze a pokoušíme se sundat nástěnku ze zdi. Je tak dvakrát větší než my dvě. Já jsem bosá a stojím na špičkách. Vždycky chodím po špičkách. Nevím proč, ale je to tak nejpohodlnější. Nemám ráda papuče, nemůžete se v nich normálně postavit, všechno vás to moc obepíná a tlačí a rozhodně to není pohodlná domácí obuv, jak se vám mnohdy snaží lidé nakukat.

Projde sedmačka Martina. „Není ti zima?“ podívá se na mě.

Naprosto klidně odvětim: „Je.“

Dále na ni nereaguju. Radce to připadá vtipné, ale taky nereaguje. Máme volno z chemie, chceme si povídat spolu a blbnout, ne se bavit se sedmáky! Pokračuju ve snaze sundat nástěnku. „Hodil by se ti nějaký stůl,“ nedá se odbýt praktická Martina. Radunkon se na ni otráveně podívá a řekne jí, možná trochu sarkasticky, jednu jedinou větu: „Tak ho přines.“

Hodně nás překvapilo, když za pět minut přišla zpátky Martina a táhla sama přes celou školu stůl. Pro mě.

Nástěnku jsem sundala pak velice snadno. I práce na ní byla poněkud snadná. Šlo nám to od ruky.

O půl hodiny později se Radka zastavila a trochu zděšeně se na mě podívala.

„Natyno!“

„No?“

„My na tu nástěnku napíchalý všechno vzhůru nohama.“

„Tak tu nástěnku celou pověsíme vzhůru nohama.“ Snadné řešení.

Pověsíme ji přesně tak, jak říkáme, a řehtáme se. Když nás to omrzí (a dobré je, že když dáte dětem prostor a čas, tak ono se jim to vážně omrzí), nástěnku sundáme a celou ji začneme předělávat.

Zpíváme si k tomu písničku z reklamy na tuňák, protože to je doba, kdy reklamami žiju, a pořád a pořád z nich zpívám a cituji náhodné slogany. „Voules vous paté avec moi?“ zpívám Radunkon a řehtám se.

Z naší třídy vyleze Honza. Ani ho nepřekvapí, že sedíme v hromadě papíru a já si k tomu prozpěvuju podesáté písničku o rybí paštice. Vždyť už mě zná. Usměje se na nás, když projde kolem. „No makáme, makáme,“ řekne nám. „Voules vous paté avec moi?“ zeptám se ho s vážnou tváří. Honza se jen směje. Taková otázka ode mě ho vůbec nepřekvapí. Naštěstí ani nepohorší.

Za chvíli po chodbě jde ruštinářka. Začneme se hrozně mračit a zpívat hlubokým hlasem, který považujeme za ruský, Píseň Krokodýla Geni: „Půst běgút něukljúže, pěše chády pa lůžam, a vada pa asfaltu rijekoj...“, což ji samozřejmě vytočí, ale nás to pobaví a rozdovádí ještě víc. Přeci jenom musíme uznat, že to je vtipné, když němčináře (což jsem byla já s Radkou) učí ruskou písničku v hudebce. My s Radkou ani neuměly azbuku, tak nám to v hudebce učitelka přepsala do latinky, abychom to dokázaly přečíst a zazpívat. Já azbuku teda uměla, ale zatajila jsem to, protože mě zajímalo, jak si s tím naše učitelka poradí. Dodnes s Radkou pořádně nevíme, o čem ta písnička je. Každopádně jsme to před ní rády zpívaly v každé volné chvíli. A proč? No prostě proto, abychom jí nesmyslnost takové výuky připomínaly ideálně každý den. Já mám ráda, když jsou věci logické a když dávají smysl. A když logické nejsou, tak mi připadají hrozně vtipné.

Pokusím se vstát, ale spadnu zpátky na zem. Zašpiním přitom celou jednu papírovou šipku svými černými rukama. Ruce mám totiž špinavé pořád. Prostě pořád.

„Ale né,“ nadávám a jsem z toho smutná. Dala jsem si s nástěnkou tolik záležet. „Raduš, kdyžtak je to na tebe, jo?“

„No to určitě,“ směje se. „To si vyčistíš.“

A já to fakt vyčistím. Protože mi na nástěnce i na Radce moc záleží.

Docházejí nám špendlíky, tak Radunkon zajde za třídní, jestli nám ještě nějaké nedá. Samozřejmě nám poslala celou krabičku. Otevřela jsem ji. Uvnitř byl i náprstek. Myslela na mou nešikovnost. Tak jsem si toho vážila, že jsem všechny

obrázky přidělávala na nástěnku s náprstkem, i když mi to trvalo dvojnásobnou dobu. Radunkon mezitím některé obrázky z nudy přibila na nástěnku i hřebíkem.

„Já už z toho šibu,“ shrnula naši práci na nástěnce. Směju se tak, že brečím. Držím v ruce poslední výkres, který na nástěnku chceme přišpendlit.

„Tenhle už se tam neveze.“

„Co kdybych ho půlku ustrihla?“ navrhuju.

„Tak jo. Stejně je Imbyho,“ odpoví mi. Imby je náš kamarád, který s námi chodí do třídy. Je trochu otloukánek, ale máme ho hrozně rádi. Sotva zazvonilo, vylezl Imby ze třídy. Podíval se na svůj ustríhnutý výkres. Obličejem se mu prohnalo mnoho emocí, ale rozhodl se, že se nad svým portrétem mloka nemá cenu rozčilovat. A řekl mi jednu jedinou věc.

„Já! Já bych si TAK hrozně moc dal to RYBÍ PATÉ!“

Jiný den, jiná situace.

Do pléna položený dotaz v češtině. „Jaká zvířata mohou být v bajkách?“

Miluju zvířata. Všechna zvířata mohou být v bajkách. Vždyť o tom přeci bajky jsou. Sedím dnes s Radkou, dnes nám to dovolili. Předpokládám, že nás do konce hodiny rozsadí, ale my to stejně každou hodinu zkusíme znovu a znovu.

Přihlásila jsem se a začala jsem vyjmenovávat všechna možná zvířata.

„Kočka, pes, kuň, čáp, žába, ježek, krkavec, liška, hlemýžď, želva, ovce...“

„Dost, stačí,“ říká mi učitelka. Neodpustila jsem si a dodala na závěr, i když mě přerušila: „I kravky i syslíci můžou být v bajkách, jako je třeba teď reklama na Milku...“ Měla jsem přeci jen to období reklam. A reklama na čokoládu byla má druhá nejoblíbenější hned po reklamě na tuňáka. Pořád jsem si je přehrávala v hlavě, ale i doma na počítači. A když nějakou z těch mých oblíbených dávali v hlavním vysílacím čase, to byly pro mě vyložené žně! To jsem se radovala a běhala po celém bytě a máma si klepala na čelo.

„Reklama na Milku má nějaké morální ponaučení? Prosím tě, Natálie, sepište si radši seznam zvířat, která mohou být v bajce.“

Ačkoliv si rozhodně myslím, že reklama na čokoládu nějaké to morální ponaučení má (a to takové, že když se k někomu chováte velmi dobře, masírujete

jej, ideálně v Alpách, a dáváte mu to nejlepší k jídlu, co máte, tak se vám to pak vrátí), tak jsme s Radunkon sepsaly následující seznam zvířat, která mohou být v bajce. My nemohly k žádnému úkolu přistupovat „normálně“. Ten seznam dodnes mám.

vačice opossum:
vzácná, musí se v bajce
hodně hledat